

Knudsen: Det Spørgsmaal, som det foreliggende Lovforslag omhandler, har jo ved 1ste Behandling været Genstand for udførlig Omtale, ligesom det ogsaa i Fjor, da det forelaa her i dette Ting, var Genstand for en meget udførlig Debat. Jeg er derfor i Stand til at fatte mig kort med Hensyn til de af mig stillede Ændringsforslag. Disse Forslag udgøre, som ærede Medlemmer let ville kunne se, nærmest kun et Ændringsforslag, som egentlig koncentrerer i Ændringsforslaget Nr. 4 til § 3, hvor der er Tale om Statskassens Bidrag til Tiendens Afløsning.

Naar jeg har tilladt mig at stille disse Ændringsforslag, er det ikke, fordi jeg er imod, at Tienden afløses. Det er jeg ikke paa nogen Maade, tværtimod, jeg vil gerne gaa med til en Afløsning af Tienden, men jeg er imod den Maade, hvorpaa det her foreslaas, jeg er imod de Ofre, der efter Lovforslaget skulle bringes for at faa Tienden afløst, idet jeg mener, at de Ofre, der skulle bringes fra Statskassens Side for at naa dette Maal, ere alt for store, og at det er et alt for stort Vederlag, der bydes Tiendejerne for Tiendens Afløsning. I Lighed med, hvad der fra mit Partis Side blev foreslaaet i Fjor, har jeg derfor tilladt mig at foreslaa, at man afløser Tienden med det 18-dobbelte af en vis Tiende, og ikke, som det bestemmes i Lovforslaget, med det 24-dobbelte. Som det allerede gentagende er blevet fremhævet, er dette jo endogsaa mere end fuld Kapitalisering af Tienden, idet Tiendejerne derved blive fri for at betale Tiendeskatten, som jo gør et Indgreb i de Fordele, de have af Tienden. Jeg kunde gaa saa vidt at sige, at man behøvede ikke engang at hyde Tiendejerne saa stort et Vederlag som en Kapitalisering med 18 Gange Tiendens Værdi, thi Tiendejerne have jo i saa mange Aar nydt godt af denne gamle Afgift, denne gamle Uret, kan jeg gerne sige, at der ikke længere er Grund til at lade dem nyde dette Gode. Man kunde altsaa godt gaa meget radikaler til Værks over for dem. Den Ydelse, som Statskassen vil komme til at præstere, vil jo blive ca. 1 Million Kr. om Aaret i et Tidsrum af 47 Aar. Det er jo et meget stort Beløb af Statskassens Midler, som der saaledes lægges Beslag paa, Midler, der for en stor Del tilvejrbringes ved den indirekte Beskatning, der hviler paa alle Borgere og i meget høj Grad og meget uretfærdigt paa den store ubemidlede Del af Befolkningen i Landet. Det er en Uretfærdighed, at man vil benytte

de Skatter, som paahvile den hele Befolkning, til at bestride en Del af Udgifterne ved Afgiftens Afløsning. Man gør derved Uretten ved Tienden større, idet man jo udvider Tiendepligten paa en Maade til alle dem, der ere uden for Landbruget, Arbejdere, Fiskere, kort sagt alle Købstadbeboere, dem drager man med ind under Tiendepligten, idet man kræver, at der af deres Skat skal tages Midler til Tiendeafløsningen.

Jeg finder det særlig under disse Forhold uantageligt, at Statskassen skal yde dette Beløb. De Love, vi i de senere Dage have behandlet, ville jo efter de opstillede Regnestykker medføre et Tab for Statskassen af 1,841,000 Kr. aarlig. Naar dertil føjes 1 Million aarlig i 47 Aar, vil man se, at det er et ganske enormt Beslag, man derved lægger paa Statens Midler. De Udtalelser, der ere fremkomne, ere ganske vist ikke af den Beskaffenhed, at man kan bygge noget aldeles sikkert derpaa, men de pege dog i Retning af, at der ingen Udsigt er til i nær Fremtid at faa en Nedsættelse i den indirekte Beskatning ved en forandret Toldlovgivning. Det er heller ikke aldeles givet, at de foreliggende Skattelove ville bringe nogen Lettelse for de smaa Skatteydere i Kommunen. Jeg tillod mig i Gaar at paapege, at den Skala, man opstiller med Hensyn til den kommunale Skat, vistnok i ikke ganske faa Tilfælde vil paalægge de smaa Skatteydere en Skat, der er ganske betydelig og efter min Mening alt for stor. Dernæst tilførs der den Del af Samfundet, som Tiendeafløsningen vedrører, nemlig Hartkornsejerne, en Lettelse til et Beløb af ca. 6 Mill. Kr. ved de foreliggende Love. Af den Grund mener jeg, at der ikke er nogen Anledning for Staten til at bringe Ofre ved Tiendeafløsning ud over dette, at Staten giver Afkald paa Tiendeskatten, hvilket vil bringe dens Indtægter noget ned. Det Offer, tror jeg, kan forsvares.

Der er saa meget mere Grund til ikke at gaa til yderligere Ofre, som jeg er tilbøjelig til at tro, at, naar vi blive staaende paa det Standpunkt, som Venstre har staaet paa i en lang Aarrække, at kræve Tienden afløst mod et rimeligt Vederlag, vil den Fremvækst, der er i Befolkningen for de demokratiske Ideer, den stigende Tilslutning til Demokratiet, som gør sig gældende ude mellem Vælgerne, inden ret længe gøre vort demokratiske Parti saa stærkt, at det er i Stand til at gennemføre Tiendeafløsningen, uden at man be-